

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Ob muscarum metu[m] Ethnicos muscarum deos excogitasse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Quamobrem etiam in ipsis sese muscis mirabilem declarat. Qui potuisset plus quàm duodecim legiones Angelorum, contra Pharaonem mittere, is ait: *Ecce ego immittam in te, & in seruos tuos, & in populum tuum, & in domos tuas omne genus muscarum: & implebuntur domus Egyptiorum muscis diuersi generis, & uniuersa terra, in qua fuerint. Omne genus muscarum,* ait, quarum alię sunt communes; alię virides & toxentes, quędam valde crassę & sonantes; aliquę è mortuis aquis generatę; nonnullę iumenta maximè inuadunt infestantque; quędam etiam morsu virulentę. Qua de causã S. Hieronymus existimat LXX. interpretes non vertisse *κρυμίσαν*, id est, *Caninam muscam*, sed *κρυμίσαν*, id est, *muscam*, vt omne muscarum genus comprehendit. Sed licet LXX. interpretes tribus locis verterint *κρυμίσαν*, *Caninam muscam*, nõ idcirco alia muscarum genera excluderunt; sed *caninam muscã* potiùs nominare voluerunt, quòd ea, propter insignem audaciam, violentiam, & molestiam tantò memorabilior, quanto odiosior esset: quippe quę pertinaciùs inhæret acriùsq; mordet. Itaque hæc plaga, vt Philo scribit, *fuit per animal omnium audacissimum, cynomyiam, cui veram appellationem imposuerunt periti nominum, vt erant sapientissimi, compositam videlicet è duabus impudentissimis animantibus, musca & cane: altera vincente omnes volucres temeritate; altero omnes terrestres quadrupedes. Accurrunt enim in trepides; &, si quis arceat, non cedunt pernicaciter, donec satientur carnibus & sanguine. Ac cynomyia particeps amborum audacie, & mordax, & insidiosum animal est. Nam è longinquo, in teli morem, magno impetu aduolat, infixaq; cuti, heret pertinaciter. Tunc verò diris exagitata, multò erant molestiores, ultra nativam sitim sanguinis, armata diuinitus, ad ultionem, contra homines impios.*

Gravitas huius pœnæ, non è molestia tantùm & vexatione, sed etiam ex pernicio & effectu, exemplisque potest æstimari. Hinc Aegyptij lbes suas, contra serpentium aduentum, & Elei Myiagron (sicut Olympij Myioden) deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente, inuocauerunt. Quale etiam, teste S. Hieronymo, *Beelzebub idolum est Accaron, sic vocatum, in quarto Regum volumine, quasi dicas, Idolum musca. Principem autem demoniorum, ex spurcissimi animalis vocabulo appellabant Iudæi, quod*

XIV.

Exod. 8. 21.

S. Hieronym. ep 135. ad Suniam & Freteilam Exod 8. Psal 77. & Psal 104.

Philo lib. 1. de vita Moy- sis.

XV.

Plin. lib. 10. nat. hist. c. 28.

S. Hieronym. in cap. 10. Matth.

musca dicitur, propter immunditiam, qua exterminat suavitatem olei. Hebræi odio & detestatione Accaronitarum, qui illis diu infesti fuerunt, principem dæmonum, Beelzebub, solebant vocare, eadem scilicet voce, qua illi summum suum deum nominauerunt. Nominarunt autem sic, vel quia illum ad muscarum calamitatem auertendam inuocauerunt; vel quia multo victimarum sanguine illud Idolum aspersum, semper muscis plenum, oblidebatur. Tanti fiebat ab illis gentibus muscarum vexatio, vt ad eam auerruncandam proprium Numen destinandum iudicarent: rectius facturi, si verum Numen non offendissent, quod muscas scelerum vltices excitauit.

XVI.
 Fortunat
 Presb in vita
 S. Medardi.
 & Sur. tom. 3.

Sed in exemplis, quæ sacris, quæ profanis videamus, quid muscæ possint. Inter quas & apes computantur, & vespa, & crabrones, & denique minorum gentium examina. De apibus illud tradit Fortunatus presbyter. S. Medardi Ecclesia, inter raris opes, apum aluearia habebat, ea nocturnus fur rapacissimis manibus tollebat. Apes, etsi alioqui, in tenebris, quietæ, tamen vbi lauernionem senserunt, factæ agmine, nebulonem aggressæ infugam verterunt. Neque contentæ, eum à stationibus suis repulisse, fugientem aculeatis stimulis sauciantes pertinacissimè sunt persecutæ, nec à puncturis antè destiterunt, quàm reus plagis vndique tumidus, & apibus, toto corpore, circumseptus, ad ipsum D. Medardum, nolens volens peruenisset. Itaque ad sancti pedes supplex prouolutus, crimen fatetur, veniam precatur, opem flagitat. Non sunt ad ignoscendum difficiles Diui. Quare & Medardus facillè veniam dedit efflagitanti, manûq; extendit, vt Episcoporum mos est, & signo crucis ducto, absolutionem, benedictionemq; impertijt. Mira res. Eadem carmonia Præfati & crimen aboleuit, & abegit apes, quæ illico, homine relicto, ad aluearia sua redierunt. Ita in apibus diuina iustitia supplicij furanti constituit, & quid Sanctorum virtus posset, demonstratit.

XVII.
 Demonstrarunt & homines sæculi, tam exigua esse mortalium potentiam, vt etiam toti exercitus possint vel ab apibus profigari. Verum enim est, vt Ammianus Marcellinus ait, quod in distinctis necessitatibus nihil tam leue sit, quod non interdum etiam, contra sperata, rerum afferat momenta magnarum. Ita Themiscyrenses,